

A nemes úr és az ördög

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy nagyon szegény ember. Ez a szegény ember akármilyen szegény volt is, mégis minden reggel egy darabka kenyeret tett az ablakába a nála is szegényebbeknek.

Egyszer arra járt egy ördög és meglátta a kenyeret. Gondolta, éppen jó lesz mindennapi gonoszságra, és ellopta. Azzal futott vissza a pokolba, és mindenkinek eldicsekedett vele. Megmérgesedett erre Lucifer, az ördögök fejedelme, mikor meghallotta, mit tett az ördög. Ki is tiltotta három évre a pokolból, mert még a pokolban is tűzrevaló gazember az, aki a szegények kenyerét lopja.
Mit tehetett az ördög?
Elindult a földre, pedig nagyon szerette a pokolbeli meleget. Ment egyenesen a szegény emberhez, és beállt hozzá szolgának. Nem kért bért, csak az volt a kívánsága, hogy három évig nála maradhasson.

A szegény ember nem nagyon értette a dolgot, hogy miért akarják őt ingyen szolgálni, de mivel amúgy is sok volt a munka, beleegyezett.
Lett is egyszeriben mindene! Még a háza is mintha megnőtt volna! Mivel pedig mindenki szerette őt az uradalomban, nem irigyelte senki a szerencséjét. Csak a falubeli nemes úrnak szúrt szemet a szegény ember jóléte. Egy szép napon magához hívatta.
- Hallod-e, szegény ember?! - mondta kegyesen. - Ha azt a rengeteg erdőt, amit látsz, holnap reggelre ki nem vágod, és be nem hordod az udvaromra, vége az életednek!
Elbúsult a szegény ember. Hogyan is teljesítse ezt a parancsot? Lógó orral bandukolt haza. A szolga látta már messziről, hogy nagy lehet a baj. Amikor hazaért a gazdája, elébe állt:
- Mi bajod van, kedves gazdám?
- Nincs nekem más bajom - felelte a szegény ember -, csak a nemes úr azt parancsolta, hogy

azt a rengeteg erdőt holnap reggelre vágjam is ki, és hordjam is be az udvarába!
- Aludj csak nyugodtan, meglesz az reggelre! - mondta a szolga.

Nem csinált semmit a szegény ember, csak lefeküdt. Gondolta, úgyis mindegy: akár ébren van, akár alszik. Legalább kipiheni magát, mire akasztani viszik.
Hanem éjszakára lett akkora recsegés-ropogás az erdőn, mintha egy egész század katona lövöldözne benn! A szolga meg eltűnt.
- No - gondolta magában a szegény ember -, a nemes úr még katonaságot is hozatott, hogy nagyobb legyen a parádé az akasztásomon.

Reggel, amikor felkelt, kereste a szolgát mindenfelé. Hát, amint kimegy az udvarra, látja ám, hogy ki is van vágva, és be is van hordva az erdő! Alig látszott a kastély a töménytelen ölfától. A szolga meg éppen az apraját söpörgette az udvaron.
Kinézett a nemes úr is. Az is elcsodálkozott, hogy minden úgy van, ahogy parancsolta. Megint hívatta a szegény embert.
- Hallod-e, szegény ember! Ördögöd van, hogy a parancsomat teljesítetted. De ha holnap reggelre azt a nagy hegyet az udvaromra nem hordod, halál fia vagy!
Most búsult csak igazán a szegény ember! Hogyan hordja el azt a rengeteg nagy hegyet? Még a bajusza is lecsüggedt a rengeteg nagy gond miatt. Hanem a szolga csak legyintett.
- Az se a te bajod, kedves gazdám! Meglesz az reggelre, csak aludj nyugodtan!
Másnap reggel, mikor a szegény ember kinyitotta a szemét, alig látott a sötétségtől. Már fordult volna a másik oldalára, amikor észrevette, hogy attól a rengeteg nagy hegytől nem lát, ami ott van a nemes úr udvarán. Még a kastély oldala is beszakadt, ahogy a szolga nekilökte a hegyet. A nemes úr meg az udvaron kurjongatott kifelé, hogy hívják azonnal a szegény embert, mert beszélni kíván vele!

Ment is a szegény ember, azt se tudta, hol áll a feje. Mit akarhat megint a nemes úr?
Odaállt hát a hegy alá, és várta a parancsot. A nemes úr meg azt mondta neki:
- Hallod-e, szegény ember! Holnap befogsz, és viszel egyenesen a pokolba, mert ott még nem jártam!
Mondta volna neki a szegény ember, hogy ő ugyan oda nem megy, mert nem hivatalos, de a szolga oldalba bökte:
- Bízd csak rám, kedves gazdám! - súgta a fülébe. - Ismerem én oda is az utat.
Otthon aztán kioktatta gazdáját:
- Holnap reggel kimész az istállóba. Találsz ott két fekete lovat, az udvaron, meg egy úri hintófélét, amin hátul van a bak. Abba fogd be a két feketét, és várj, amíg meg nem érkezem a nemes úrral. Én fölszállok vele elől, te maradj hátul! Attól fogva ne törődj semmivel, majd én hajtok! Egy helyen majd megállok, ott te fogd ki a lovakat és indulj haza. De vissza ne nézz addig, amíg egy fekete kutyával nem találkozol! Az majd hazavezet.

Gondolta már a szegény ember, hogy a szolgája nem lehet más, csak az ördög. Igen kormos volt a képe. Most aztán annál jobban megszívlelte, amit mondott.
Másnap reggel kiment az istállóba. Ott volt a két fekete, meg az udvaron az úri hintó. Alighogy befogott, már jött is az ördög a nemes úrral. Azok fölszálltak elől, a szegény ember meg hátul. Az ördög kezébe vette az ostort meg a gyeplőt. Egyet csapott: megindultak. Másodikat csapott: megálltak. A szegény ember ekkor kifogta a lovakat és megindult hazafelé. Vissza nem nézett

volna semmi kincsért, csak amikor már a fekete kutyával találkozott. Hát, amint visszanéz, nem lát mást, csak egy irdatlan nagy hegyet, az orrát meg kénköves bűz csapta meg.

Várhatták a kastélyban a nemes urat! Nem jött az vissza soha többé. Ott maradt az ördögöknél komának.
A szegény ember pedig beköltözött a kastélyba, és minden reggel megetette a falu szegényeit. Nem is volt ilyen jó sora soha a szegényeknek azon a tájon.